

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

51. An sit contra Sigillum Confessionis etiam cum licentia poenitentis
revelare peccata complicis absque complicis licentia? Et breviter notatur
cadere sub Sigillum quamcumque personam in confessione ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

plicetur pœnitens. Ita ille. Sed tu tene primam sententiam, quia quæ necessaria sunt ad integritatem confessionis; vel quæ dicuntur quasi coniunctim ad declarationem proprii peccati, sunt materia sigilli. Secundò, quia ex reuelatione peccati complicit, sæpè numero potest agnoscì peccatum pœnitentis, vnum enim est alterius manifestatiuum. Tertio, alioquin confessio redderetur onerosa & odiosa.

3. Dices hoc verum esse, quando complex ex necessitate integritatis confessionis secundum opinionem multorum DD. manifestatur, non autem quando absque necessitate manifestatur, vt est in casu nostro. Respondeo, & dico hoc etiam procedere, non modò cum ad peccatum declarandum necessarium fuerit complicem in confessione exprimi, sed etiam cum fuerit vtile. Imò quoties ad eum finem pœnitens (etiam si in eo forte agat minus prudenter) id dixerit, quod est in confessione tolerandum, habita ratione communis modi consistendi hominum multa sæpè dicentium animo declarandi sua peccata, quæ non sunt ad id necessaria, imò interdum neque vtilia. Cum ergo simplices, & imprudentes animaduertendi non sunt à confessore, sicut nec alij, tacenda non sunt quæcumque ab eis dicuntur ad explicationem peccatorum suorum, vt possint securè, & sine timore reuelationis confiteri. Et hæc responsio desumpta est ex celebri doctrina, quam adducunt in terminis Reginaldus tom. 1. lib. 3. cap. 4. num. 39. Suarez tom. 4. disput. 3. sect. 3. num. 5. & Malderus tract. de sigillo, cap. 18. fol. mibi 170. vbi probant, omnia quæ occasione sui peccati explicandi, pœnitens in confessione dicit, cadere sub sigillo, etiam si superflue addita sint.

Sup. hæc omnis lege supra doctrinam Ref. 45. & Ref. eius not.

RESOL. LI.

An sit contra sigillum confessionis, etiam cum licentia pœnitentis reuelare peccata complicit absque complicit licentia?

Et breuiter notatur cadere sub sigillum quancumque personam in confessione detectam, siue ad declarandam aliquam substantiam necessariam siue imprudenter eam nominando siue necessitate? Ex part. 5. v. 11. Ref. 24.

Sup. hoc sup. prope finem Ref. 48. verif. Deinde.

§. 1. **A**ffirmatiuum sententiam docet Gabriel Valquez in 3. part. tom. 4. quest. 9. artic. 4. dub. 5. num. 5. quia sigillum confessionis est etiam in fauorem complicit; vnde certum est, & contrarium dicere esse falsum, Confessarium teneri seruare sigillum respectu complicit, quia manifestatio complicit pertinet ad explicationem peccati pœnitentis; & ita etiam hanc sententiam docet Kellisonius tom. 2. in 3. parte, quest. 11. artic. 1. dub. 2. vbi sic ait: Notandum Sacerdotem obligari hoc sigillo etiam in gratiam complicit, quia hoc sigillum concessum est in hunc finem, vt tota causa huius fori sub secreto contineatur, quare quando persona complicit pertinet ad explicationem peccati pœnitentis, tanquam circumstantia, non potest Sacerdos reuelare complicem, nisi veniam habeat non solum à pœnitente, verum etiam à complice, seu socio pœnitentis.

2. Non reticeam tamen negatiuum opinionem tenere Suarez in 3. part. tom. 4. disput. 3. sect. 3. numero 7. Malderus tract. de sigillo, cap. 17. & Hurtado de Sacrament. disput. 12. difficult. 6. vbi sic ait: Obseruandum est non esse contra sigillum confessionis ex licentia expressa pœnitentis reuelare peccatum complicit absque complicit licentia, quia sigillum tantum obligat in fauorem pœnitentis, vt

confessio non fiat ipsi odiosa, nec ab ea retrahatur ex reuelatione autem complicit ex licentia pœnitentis facta, nulli alij adhuc complici sit odiosa confessio, vt ab ea retrahatur: vnde si alius non fiat iniuria complici, vt potest contingere, poterit eius peccatum ex licentia pœnitentis reuelari; & ita hanc sententiam docet etiam Io. Prapof. in 3. part. quest. 11. de sigillo, difficult. 6. num. 47. Dicendum est igitur, quòd sigillum proprie est in fauorem pœnitentis, & non nisi per quandam redundantiam in fauorem complicit, quatenus potest oriri ex fauore pœnitentis; ergo fauor pœnitentis aliud postularer, eo concedente licentiam non remaneret obligatio sigilli respectu complicit: vnde patet responsio ad rationem Vasquez, cuius tamen opinionem probabilem esse puto.

3. Notandum est tamen hæc obiter cadere sub sigillum quancumque personam in confessione detectam, siue ad declarandam aliquam circumstantiam necessariam, siue imprudenter eam nominando sine necessitate. Ita Reginaldus tom. 1. lib. 3. cap. 4. num. 41. & alij.

RESOL. LII.

Quid facere debeat Confessarius, si ex confessione unius complicit scit peccata alterius, & alter in confessione tacet? Ex part. 5. tractat. 11. Ref. 21.

§. 1. **H**enriquez lib. 3. de pœnit. cap. 20. num. 6. asserit posse ei in eo casu differre absolutionem per dies aliquot, & tandem teneri Confessarium eum absoluerè, quia post audita peccata acquirit pœnitens ius absolutionis.

2. Verum Toletus libro tertio capite 26. numero quarto, putat non solum posse, sed etiam debere Confessarium eum absoluerè, si postquam eum interrogauit in communi, an aliquid amplius habeat, quod conscientiam torqueat, responderet, se nihil habere, quia pœnitenti per se, & contra se credendum est, & non est maior ratio, cui alteri maior fides habeatur, quam isti. Vnde Fagundez præc. 2. lib. 6. cap. 4. num. 37. docet in tali casu non posse Confessarium differre absolutionem & ita ego prorsus teneo.

RESOL. LIII.

An Confessarius statim post finitam confessionem, & datam absolutionem possit loqui cum pœnitente absque licentia de errore, v. g. commisso in detecta confessione? Ex part. 5. tractat. 11. Refolut. 19.

§. 1. **A**ffirmatiue respondet Tannerus tom. 4. disputat. 6. quest. 9. dub. 6. num. 132. Henriquez lib. 3. de pœnitent. cap. 2. numero 2. in fine. & Ioan. Prapof. in 3. part. quest. 11. de sigillo, dub. 5. num. 41. vbi sic ait: Aduerte similiter licere monere pœnitentem in eadem confessione etiam post absolutionem, quia morali iudicio id non censetur fieri extra idem forum, sed censetur pertinere ad actus complementum. Ita ille.

2. Non desinam tamen hæc adnotare contrariam sententiam mordicis tenere Stephanum Fagundez iningham Theologum Societatis IESU, pr. 2. lib. 6. cap. 4. numero 23. vbi ita asserit. Afferunt aliqui, si statim post finitam confessionem, & datam absolutionem occurrat error emendandus, posse Confessarium